

MARTIN BARTHOLDY

DEN LILLE
FRELSE

En komedie

TEGNINGER AF JENS MONRAD

“Martin Bartholdy har sin helt egen tone -
og den klinger velsignet rent.”

Forfatter Jakob Vedelsby

“Ville ønske, det var mig, der havde skre-
vet denne roman.”

Forfatter Morten Brask

DEN LILLE
FRELSE

© 2019 Martin Bartholdy og
Forlaget Brændpunkt
Grafisk opsætning af omslag: Grafiker Søren Klok
Tegninger: Jens Monrad
Redaktion: Marie Gylling Møllebæk og Forlaget Brændpunkt
1. udgave 2019
ISBN: 9788793835337

Tak til Kunstfonden for arbejdslegat og Hald Hoved-
gård for skriveophold.

MARTIN BARTHOLDY

DEN LILLE
FRELSE

En komedie

TEGNINGER AF JENS MONRAD

FORLAGET BRÆNDPUNKT

Om hvordan jeg begyndte at skrive denne bog med en smule hjælp fra Salman Rushdie og Den grimme Kylling

Det er et år, to uger og en dag siden, jeg så Den lille Frelser første gang ...

Er det sådan, min bog skal begynde? Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har slettet og skrevet den igen. Ikke, at der er noget galt med sætningen. Den er jo sand nok. Men det er mere det, at jeg ikke selv har fundet på den. Jeg har ikke skrevet den af, tværtimod, så har jeg faktisk fået den foræret af en verdensberømt forfatter. Men er det sådan, bogen om mig og Den lille Frelser skal begynde?

Det er blevet sent. Viserne på mit vækkeur har netop passeret tolv, og jeg sidder stadig her på mit værelse ved skrivebordet. Udenfor er det mørkt, eller så mørkt som det kan blive i lyset fra gadelygterne. Stille. Det eneste jeg kan høre, er de tomme taxier, der kører forbi. Og lige nu også lyden af nogen, der går forbi nede på fortovet. Personen stopper – måske for at se ind gennem butiksvinduet i slikbutikken. Der er jo stadig mange, der kommer forbi bare for at se stedet, hvor det hele startede. Måske er personen kun standset for at binde et snørebånd, eller måske fordi han er faret vild. Lidt ligesom jeg er faret vild i tanker om, hvordan man begynder en bog.

Jeg læser sætningen igen. Er det virkelig så lang tid siden, at jeg fandt Den lille Frelser – nogen (næsten) og bange (meget) – i baglokalet til vores butik på Østerbrogade? Ja. 388 dage. Eller nøjagtigt: 9.312 timer. Eller

endnu mere nøjagtigt: 558.720 minutter.

Men det jo bare tal. De udtrykker slet ikke, hvad jeg føler lige nu: At det på en måde er, som om det skete for et øjeblik siden. Og samtidig som noget, der er sket for så længe siden ligesom i eventyrene: *Der var engang ... a long time ago in a galaxy far, far away...*

Dengang alting var anderledes end i dag. Mit liv var anderledes – hele verden var anderledes. Jeg var stadig den helt almindelige syttenårige gymnasieelev Sweeti Fishermans med kun 264 **facebook**-venner og 159 følgere på *Instagram*.

Min selfie, taget for 10 minutter siden

Den lille Frelser ... jeg kan ikke lide at kalde ham *Den lille Frelser*. Det føles, som om jeg allerede lægger afstand til ham. For mig er han Kaspar. Kaspar Hauser, som medierne døbte ham. Eller rettere: Det var den amerikanske journalist Walter Cronkite, der fandt på navnet, men det må jeg hellere vente med at fortælle om, til jeg kommer så langt i beretningen.

Jeg prøver at lade være med at græde, men tårerne bliver ved med at

presse sig frem. Computerskærmen bliver til en udvisket flade, hvor cursoren står og blinker, som var den mit lille bankende dansk-indiske hjerte, der savner ham så meget, at jeg slet ikke ved, hvordan jeg kommer videre.

Jeg kan ikke forstå og acceptere, at jeg nok aldrig kommer til at se Kaspar igen, efter han blev kidnappet af mændene fra **koobecaf** i Washington. Ingen aner, om han stadig er i live. Eller om de igen har låst ham inde i den lille fængselscelle i tårnet, hvor han voksede op.

Jeg viser ikke mine følelser til nogen. Jeg er begyndt i gymnasiet igen, efter vi kom tilbage fra USA. Mine veninder og klassekammerater omfavner mig og siger, at det er så forfærdeligt det hele. At de godt forstår, at jeg er ulykkelig. At ganske vist er Kaspar jo savnet af alle, men netop du, der var hans kæreste, du er endnu hårdere ramt. Jeg forsøger at smile og siger: *Ja, det er hårdt, men jeg er okay, trods alt.* Men det er ikke sandt. Jeg er overhovedet ikke *okay, trods alt.* Sandheden er, at jeg er så ked af det, at jeg føler mig ligesom et af de der sorte huller i rummet, der suger alt til sig.

Nå.

Jeg orker ikke at græde mere. Min fornuft siger mig, at tiden er kommet til, at jeg må vride kleenexen. Jeg kan lige så godt få det bedste ud af det, og jeg tror, det bliver nemmere nu, hvor Penguin Classics har bedt mig om at skrive denne bog om mig og Kaspar. Forlaget har tilbudt mig to millioner dollars i forskud ... men jeg gør det ikke for pengenes skyld. Ikke at jeg har noget imod otte cifre på min bankkonto – jeg kunne godt bruge en ny taske og sende resten til indiske børnehjem. Men jeg vil først og fremmest skrive bogen som en slags terapi. At skrive historien om Kaspar får mig til at føle, at han er her. Og hvis ikke jeg, hvem skulle så skrive om Kaspar? Det vil selvfølgelig ikke være den første – der er jo allerede udgivet en syndflod af bøger om Den lille Frelser. Men det vil jo alligevel være noget helt andet med min beretning, for selv om alle kender historien, så kan jeg skrive noget, som ingen ved, fordi jeg var der. Fordi det var mig, der fandt ham.

Jeg bilder mig ikke ind, at det gør mig til noget særligt. Det var ikke

skæbnen eller meant to be men en ren tilfældighed. Varevognen, hvor han sad, kunne jo være væltet et helt andet sted i byen, og en helt anden pige ville finde ham, og mit liv ville have været anderledes, og jeg ville ikke sidde her og snøfte.

Det er et år, to uger og en dag siden ... Jeg er så meget i tvivl, om den skal starte med disse ord. Der er jo utallige muligheder. Det kunne lige så godt være: *Jeg levede verdens mest almindelige liv. Der var ingen, der kunne leve mere almindeligt, ingen, der kunne leve mere kedeligt end mig. Der skete aldrig noget. Det eneste jeg kunne, var at drømme mig væk ...*

Nej, dur ikke. Der er for meget dommedag over det. Der skete jo trods alt noget i mit liv, men ikke så meget andet, end hvad der nu sker, når man bare går i gymnasiet og kun har et eller andet teenagehåb om, at der er en højere mening med det hele.

Hvad med: *Jeg er ikke en stor forfatter. Til gengæld er jeg den eneste, der kan fortælle denne historie. For jeg var der. Jeg var den første ...?*

Det fungerer heller ikke. Men i det mindste er det ærligt, for det er jo sandt – jeg er ikke en stor forfatter. Jeg er slet ikke forfatter. Det var jo også det, ham redaktøren fra Penguin Classics sagde til mig i eftermiddags, da han foreslog mig at skrive bogen.

Egentlig var det en lidt underlig samtale. Han ringede til min mobil, hvilket undrede mig, for jeg har hemmeligt nummer og giver det kun til folk, jeg kender personligt. Min første tanke var, at det var en telefonsælger, der bare ringede random telefonnumre op for at prakke uskyldige mennesker blækpatroner eller et avisabonnement på. Jeg var derfor helt uforberedt på det, der nu skete:

– Hello, Isak Dinesen here, can I please talk to miss Sweeti?

– I am Sweeti, sagde jeg.

– Fantastic! Hey Sweeti, how are you?

– Fine, thank you ... men det er ikke for at være uhøflig, men hvor har du mit nummer fra?

Isak Dinesen ringer

- Fra Edward Snowden.
- Snowden? Ham, der leakede en masse dokumenter med USA's hemmeligheder?
- Ja, det er ham. Jeg kunne ikke finde dit nummer nogen steder, så jeg ringede til Edward, og han leakede dit telefonnummer til mig.
- Hvor har Snowden mit nummer fra?
- Det ville han ikke sige. Han er bange for, at det kommer ud. Han er meget hemmelighedsfuld. Men Sweeti, lad mig først præsentere mig selv. Jeg hedder Isak Dinesen og er redaktør for forlaget Penguin, sagde han. Måske kender du os?
- Jo, det siger mig et eller andet.

– Vi har udgivet alle de gamle klassikere som Agatha Christie, Steinway, J.K. Rowling, J.R. Ewing. Og vi har også nogen fra Danmark.

– Hvem?

– Åh, ham ... hvad hedder han nu? Ham digteren med den store næse ... Åh, hvad er hans navn nu ... men du kender ham ... han skrev eventyret om den grimme kylling, der bliver en svane ...

– Det hedder *Den grimme ælling*. Det er H.C. Andersen. Eller Anderson, som I siger på engelsk.

– Ja! *The ugly duckling* by Hans Christian Amazon. Nå, men det er ikke for at prale, men bare så du ved, at vi er store på bogmarkedet. Og nu ringer jeg for at høre, om du vil blive forfatter her på Penguin?

– Blive forfatter?

– Ja. Kan det ikke lokke dig? Jeg kan gøre dig til en af de store, klassiske forfattere i Penguin Classics!

– Jeg er altså kun sytten år og går stadig i gymnasiet.

– Alle store forfattere har gået i gymnasiet, sagde Isak Dinesen.

– Jo, men det er vel svært nok at skrive en bog, og jeg tænker, at der er ekstra pres på, når man skal skrive en klassiker.

– Nej da. Der er en masse forfattere, der gør sig i at skrive klassikere. Dante, for eksempel.

– Dante? Ham med rejsen til underverdenen?

– Ja. Dante Brown.

– Jeg troede, han hed Dan. Dan Brown. *Da Vinci Mysteriet*.

– Dan er kun en forkortelse. Ligesom William bliver til Bill. Hans fulde navn er Dante Brown.

– Men jeg ved ikke rigtigt ... hvad skulle min klassiker så handle om?

– Den lille Frelser, selvfølgelig. Hvem andre end dig kan gøre det?

– Jo, men jeg kan knap nok skrive en dansk stil, hvordan skulle jeg kunne skrive en hel bog?

– Det skal du ikke tænke på, du skal selvfølgelig ikke skrive den selv.

– Hvad mener du?

– Den skal skrives af en ghostwriter. Ghostwritere er ukendte forfattere, der skriver berømte menneskers erindringer.

– Så en ukendt forfatter skal skrive om mit liv?

– Netop. Og ved du hvad? Han sidder faktisk på den anden side af mit skrivebord netop nu. Hans navn starter med S og A. Ligesom Salinger og Sartre og Saint-Exupéry. Han ville for øvrigt have været oplagt. Har du læst *Den lille Prins*?

– Ja. Men hvordan skal jeg kunne gætte, hvem det er, hvis det er en ukendt forfatter?

– Det har du jo egentlig ret i ... han hedder Salam Rushdie.

– Salman Rushdie? Men sagde du ikke, at ghostwritere er ukendte?

– Du vil blive forbløffet over, hvor mange der ikke aner, hvem han er ... har jeg ikke ret, Salam?

Jeg kunne høre nogen, der rømmede sig i baggrunden.

– Salam er enig.

– Jeg forstår bare ikke ... vil Salman Rushdie skrive min bog?

– Han vil ikke bare skrive den. Salam har tigget og bedt mig om at få lov til at blive din ghostwriter. Han er perfekt, for han er jo fra Pakistan, ligesom dig, så han har en dybere forståelse for, hvor du kommer fra.

– Min fars familie er fra Indien, sagde jeg.

– Pakistan–Indien, potæto–potarto. Nå, hvad siger du? Han har allerede den første sætning klar. Jeg sætter dig lige på medhør ... Salam, gentag lige, hvad du synes skal være den første sætning ...

– Det er skideirriterende, at du bliver ved med at udtale mit fornavn forkert.

– Hvad siger du til det, Sweeti? spurgte Isak Dinesen.

– Undskyld, jeg forstod ikke rigtig sætningen ...

– *Det er skideirriterende, at du bliver ved med at udtale mit fornavn forkert.* Har du nogensinde hørt en smukkere indledning i en bog? Man er hooked fra starten.

– Det var altså ikke det, jeg mente, sagde Rushdie. Du kalder mig bare

hele tiden Salam, og jeg hedder Salman.

– Gør jeg? Det er jeg ked af. Nå, men hvad er så dit forslag til den første sætning?

Den berømte forfatter Salman Rushdie

– Jeg synes, at Sweeti selv skal bestemme, men hvis jeg skrev bogen, ville jeg indlede bogen med ordene: *Det er et år, to uger og en dag siden, jeg så Den lille Frelser første gang.*

Salman Rushdie havde en meget behagelig stemme, lidt nasal og med den dialekt, de taler i Oxford.

– Det lyder smukt, sagde jeg.

– Jeg glæder mig til at arbejde sammen med dig, Sweeti.

– Det er utroligt venligt af Dem, mr. Rushdie, men jeg synes, det er lidt

mærkeligt, at en anden skal skrive mine erindringer, når det nu en gang er mine egne erindringer.

Der blev stille i telefonen. Så sagde Isak Dinesen:

– Skal jeg forstå det sådan, at du ikke vil have, at Salam Rushdie bliver din ghostwriter? Vi kan godt finde en anden. Stephen King, Rowling, eller... ved du hvad? Lige nu ville jeg ønske, at nogle af de gamle forfattere stadig levede, for så ville det blive en omgående klassiker. Du ved: Joyce, Dostojevskij, van Gogh.

– Van Gogh? Var han ikke maler?

– Nej, han var forfatter.

Rushdie brød ind:

– Øjeblik, Dinesen, jeg er nødt til at give Sweeti ret. Van Gogh var kunstmaler. Man har nogle af hans breve, men han skrev ikke bøger.

– Nej, van Gogh var forfatter. Jeg er ikke så intellektuel som dig, men jeg tager altså ikke fejl af forfattere og malere.

– Nu må du holde op med det sludder, van Gogh var maleren, der skar sit øre af.

– Det er ikke korrekt, han var forfatteren, der skar sit øre af. Selv børn ved, at van Gogh skar øret af, fordi han fik en skriveblokering. Malere får ikke skriveblokeringer. Van Gogh er rent faktisk en af vores bedst sælgende forfattere.

van Goghs øre, som han skar af,
fordi han fik en skriveblokering

- Godt, så nævn bare én bog, van Gogh har skrevet, sagde Rushdie.
- *Solsikkerne*.
- Solsikkerne?
- Ja, han er mest kendt for romanen *Solsikkerne*. Den rummer nogle af de smukkeste passager i litteraturhistorien. Han beskriver sit værelse med solsikker i en vase, så man føler, at man virkelig er der sammen med ham i Provence.
- Sludder. Van Gogh har ikke skrevet nogen romaner.
- Hvordan vil du så forklare, at vi har udgivet *Solsikkerne* her i Penguin Classics?
- Det ved jeg da virkelig ikke. Det må være en fidusmager, der har taget fusen på jer for at snyde sig til penge. Det var i hvert fald ikke van Gogh. Han maledе tonsvis af solsikker, men han skrev ikke romaner om dem.

– Jeg er ked af at sige det, Salam, men lige nu er du altså dumstædig. Van Gogh skrev romaner. *Solsikkerne* er en klassiker. Og efterfølgeren, *Gamle stovler i Provence*, er lige så fantastisk. Men det skal vi ikke skændes om nu. Anyway, hvad siger du, Sweeti?

– Jamen, det, jeg siger, er, at jeg ikke tror, jeg vil have en ghostwriter. Jeg vil gerne prøve selv at skrive den.

Isak Dinesen blev tavs, men jeg kunne høre ham nikke i telefonen.

– Jeg er jo som sagt slet ikke sikker på, at jeg kan skrive en klassiker, men jeg vil gerne prøve, sagde jeg.

– Det er helt forståeligt. Der er mange forfattere, der er i tvivl, når de skal begynde på en bog, men de siger alle sammen det samme: Begynd med begyndelsen. Den er ikke til at undgå.

– Jeg vil prøve.

– Og giv dig god tid, det haster ikke. Kan du nå det til slutningen af næste måned?

– Jeg kan da ikke skrive en bog på en måned!

– Det vil jeg give Sweeti helt ret i, sagde Rushdie. Man kan ikke skrive en bog på en måned.

– Hvor lang tid tager det så at skrive en bog? Et slag på tasken?

– Altså, det tog mig flere år at skrive *De sataniske vers*, sagde Rushdie.

– *De sataniske vers* ... ja, men det er også en meget lang roman. Alt for lang. Hvis du havde strammet op og lavet den kortere, havde det ikke taget dig så lang tid, og så havde den nok ikke fået så dårlig en modtagelse.

– Jamen, den fik jo fantastiske anmeldelser ...

– Anmeldelser, ja. Men hvad med læserne, Salam? De kunne jo ikke lide din bog.

– Det kunne de da. De kaldte den en postmodernistisk milepæl.

– Njah, jeg vil nok mere kalde det en totempæl. Dine læsere brændte jo din bog for åbent kamera. Folk bliver trætte af bøger, der er så lange i spyt-tet – og så sker der sådan noget. Hvis jeg var dig, ville jeg lave en kortere version. Kortere kapitler.

- Den bog skal ikke forkortes.
- Okay. Du er en god forfatter, Salam, sagde Isak Dinesen. Og derfor synes jeg, at selvom du ikke skal være ghostwriter, så ville det være en god ide, hvis du bliver en slags skrivementor for Sweeti.
- Det ville være mig en stor glæde, sagde Rushdie, hvis det altså er okay med dig, Sweeti?
- Ja! Det vil være en stor ære at få en mentor som dig, Rushdie.
- Godt, så er det på plads, sagde Dinesen. Ring til Salam, hvis du har problemer.

Om da LaCostes krokodiller druknede og the Fisherman's son bliver min tipoldefar

Lad mig begynde med at skrive om den dag, hvor jeg mødte Kaspar ... onsdag. Det havde været en helt almindelig onsdag. Himlen var skyfri, og der var intet, der varslede, at der den aften ville vælte en varebil ude på gaden og kure hen over asfalten og ind i mit liv. Men indtil da var det en onsdag som alle andre onsdage, begivenhedsløs og kedelig.

Jeg stod op ved syvtiden, som jeg altid gør, redte min seng, købt i IKEA, gik ud på badeværelset og tog et langt bad, vaskede hår i Wella Enrich Moist shampoo, tørrede mig i et håndklæde fra Södahl, føntørrede håret med min Philips DryCare, gik tilbage til mit værelse og fandt et par Levi's 711 jeans, en lys hørskjorte fra H&M, sokker fra H&M, og mine sneakers fra Adidas, størrelse 38.

Da jeg kom ud i køkkenet, sad min bror allerede ved bordet og spiste et stykke ristet brød med syltetøj. Hans navn er Rian. Det betyder *lille konge* på hindi. Det udtales ikke som det engelske Ryan, men mere i retning af *reijhan*. Han er den type, som man omgående kan lide, når man møder ham. Der er et eller andet ved ham, der får folk til at føle, at livet er lidt bedre, når de er sammen med Rian. Som om han gør dem til den person, de ville ønske, de var: lidt sjovere, lidt kvikkere, lidt gladere. Det må være det afvæbnende ved ham, det, at han er så åben og drenget. Hvis man skal vurdere ham ud fra tv-serien *Friends*, er han en slags dansk-indisk mix af Chandler

og Joey.

Alle mine veninder er naturligvis vilde med Rian. Når de er på besøg, går de altid lige ind og hilser på ham og hans venner, der som altid sidder og spiller på hans Playstation. Og i modsætning til mig bliver hans venner aldrig trætte af Rians evindelige referencer til *Star Wars*. Han kan ikke fuldende en sætning, uden at der er en fodnote eller to, der refererer til et eller andet rumvæsen i en fraklippet scene i *Episode IV*.

Naturligvis burde dette udløse alle nerd-alarms, men Rian er faktisk ikke en nørd. Der lugter ikke af hengemt pizzabakke og halvdrunken cola på hans værelse. Rian kan mere beskrives med det, som indretningsarkitekter kalder *charming cool*. Eller som Obama. Rian er Obama, sådan som Obama må have været, da han var sytten. Han kan charmere sig ud af hvad som helst. Jeg ved ikke, hvor mange gange han er kommet afsted med at aflevere stile og rapporter for sent. Dog ikke hos skolens fransklærer, Piaf, der er ubøjelig som et uregelmæssigt verbum. Også vores naboer og venner og folk på gaden elsker ham. Og mig. Jeg er nok den, der elsker ham allerhøjest.

Jeg har kendt Rian hele hans liv. Eller rettere: Hele vores liv, for vi er tvillinger – endda dobbelttvillinger, eftersom vi også er født i stjernetegnet tvillingerne. Vi ligner også hinanden, men kun af udseende. Når det kommer til det indre, kan det virke, som om vi slet ikke er i familie med hinanden. Jeg har læst en del om tvillinger og teorien om, at der er en forbindelse, der er stærkere end hos søskende i forskellige aldre – en slags Dupont & Dupont-telepati, hvor den ene altid ved, hvad den anden vil sige. Og omvendt.

Det gælder bare overhovedet ikke for min bror og mig. Vi er forskellige som ... ja, jeg tør ikke skrive *dag og nat*, for jeg er sikker på, at Rushdie vil kalde det en kliche. Men det er sådan, det er.

Rian og jeg mødes hver morgen i køkkenet og aftaler, hvem af os der tager aftenvagten i min fars slikbutik. Han er en mester i at sno sig udenom, så i løbet af et år er det ubetinget mig, der tager flest vagter. Men udover det lever vi parallelle liv. Jeg spiller volleyball en gang om ugen med mine

veninder. Han spiller *World of Warcraft* med sine venner. Jeg elsker at forsvinde ind i en romans miniunivers. Han elsker at stå bøjet over sin astronomiske kikkert, som han kan bruge halvdelen af natten på i håbet om at få et glimt af Dantooine.

Også hvad angår fremtidsudsigter, er vi forskellige. Jeg drømmer om en gang at blive psykolog. Rian drømmer om, at robotterne kommer og tager alle de kedelige jobs, så menneskeheden går ind i et fritidssamfund, hvor man, i stedet for at kede sig på et kontor, kan gøre det, man elsker, få børn og se dem vokse op, kysse og rejse jorden rundt på 80 dage. Han er de sjove mænd i *Friends*, jeg er ... åh gud: Jeg er Monica.

Men tilbage til den morgen. Mens vi sad i køkkenet, kom min far ud til os, ligesom alle andre morgener. Han er, som altid, i gang med arbejdet, fra han står op. Han holdt sin mobiltelefon klemmt op til øret med sin skulder.

– Bridgeblanding, sagde han.

– Hvad?

Rian og jeg så op, men min far pegede på telefonen.

– ... ja, og lad os sige seks kilo. Og piratos: fire kilo. Og marshmallows: to kilo ... ja, det var alt ... også en god dag til dig, Gunnar, vi ses.

Gunnar er grossisten, der leverer slikket til min fars butik og til de fleste bland-selv-butikker i København. Han er leverandør af alle varianter af slik. Han kommer forbi butikken en gang om ugen, og der er aldrig fejl i leverancen. Har man bestilt ni kilo labre larver, så kommer der ni kilo labre larver.

Min far lagde mobilen i lommen og gik hen til mig og kyssede mig på panden.

– Godmorgen min prinsesse, sagde han.

Det er en tradition, vi har haft, siden jeg var helt lille. Hver morgen kysser han mig på panden. Engang kyssede han også Rian på panden, men da Rian blev teenager, blev de enige om, at det var en skik, der med stigende hast blev mere og mere kejtet ligesom drontefuglen – og som fuglen, uddøde den

helt, da Rian fik sine første dirrende skægdun på overlæben. Men med mig er det en anden sag: Hver morgen får jeg mit faderlige pandekys. Rian må nøjes med et klap på skulderen.

Og så er vi nået til min far. Vores far. Han er sværere at definere end Rian. Hvilken tv-karakter kunne han være? Jeg ville ønske, at jeg kunne sige Charles Ingalls fra *Det lille hus på prærien*, for han er vel arketyper på den gode, stærke, kærlige fader. Men min far kan ikke slå et søm i et bræt og er panisk angst for heste. Mere realistisk er nok den lange liste af bløde, søde fædre i sitcoms.

Alt, hvad han siger, udtales med let indisk accent, men han har fuldstændig styr på det grammatiske. Det var noget, min mor insisterede på, og hun rettede ham, til ordene sad, som de skulle. Han hedder Aarav, er 54 og født i Panaji i den indiske delstat Goa.

Fishermansfamilien tilhører det lille mindretal af kristne indere og er kendt for sine væverier. Gennem mange generationer er familiens væverifabrik vokset og eksporterer stoffer til tøjvirksomheder over hele verden. Da min far var dreng, var det min farfar, der var direktør, og før ham var det min oldefar, der engang havde fået en ordre på at væve små krokodiller til tennisstjernen René LaCostes nye tøjmærke. Oldefar fik en dag en særordre på 300.000 stofkrokodiller. Men dagen efter skibet var sejlet, røg det ind i en storm og sank. Mandskabet roede redningsbåden tilbage til Panaji og overbragte min oldefar den sørgelige nyhed. De næste år skyllede de små LaCostekrokodiller op på det sydlige Asiens kyster. Ifølge regnskaberne betalte producenten af LaCoste aldrig noget for de forliste krokodiller. Det tog familien dem bittert op, og det er en stiltiende aftale, at man ikke spiller tennis.

Sådan mødte tiptipoldemor min tiptipoldefar, dengang Indien var en engelsk kommune

Vores noget underlige familienavn, Fishermans, stammer fra dengang, Indien var Storbritanniens kronjuvel. Der var en engelsk soldat, udstationeret i Panaji, som elskede at fluefiske. Hver dag stod han i sine røjsere og fiskede, og en morgen kom min meget smukke tiptipoldemor forbi. De faldt i snak om det, man nu faldt i snak om i 1800-tallet, og det udviklede sig til en hed kærlighedsaffære, der varede hele sommeren. Desværre ville skæbnen, at fluefiskeren blev forflyttet til Burma og forsvandt ud af familiens historie. Men noget efterlod han sig, for syv måneder senere kom min tiptipoldefar til verden. Man kendte ikke fluefiskerens efternavn, så sønnen blev ikke kaldt andet end *The Fisherman's son*. Med årene blev det forkortet til Fishermans, og således blev Fishermansdynastiet grundlagt.

Min far kom i en privatskole, og han klarede sig godt. Mine bedsteforældre sendte ham derpå til en handelsskole, sådan som det var skik og brug i familien. Det var meningen, at han skulle blive direktør for familiens virksomhed, når min farfar gik på pension, men sådan blev det ikke, for en dag, en meget smuk dag, mødte min far en høj, lyshåret pige fra København.

Hun hed Carina Nielsen, var skolelærer og nu på charterferie med to danske veninder. Egentlig ville de hellere have været til Mallorca, men de var for sent ude, og i stedet fandt de en last minute afbudsrejse til Indien – og det var jo også godt, når man er en vintertræt nordbo.

Carina og veninderne tilbragte dagene ved Vainguinim Beach, en af Goas berømte strande, hvor de lå på solsenge under parasoller, sippede cocktails og kastede sig ud i Det Indiske Ocean, når det blev for varmt. De havde talt meget om, at det jo ikke kun skulle være badeferie, de skulle også lære den indiske kultur at kende, og så tog de på en arrangeret tur til Panaji. Her gik de rundt med en dansk turguide med en løftet paraply, så alle kunne følge ham fra det ene tempel til det andet, og de så et livligt gademarked og endte aftenen på en stor, åben bar, der lå ud til stranden. Der var masser af cocktails med paraplyer, bær og stjernekastere. Carina og veninderne blev berusede og dansede med hinanden og nogle af de andre danskere.

Men så skete der noget magisk. Carina fik øje på en ung, genert smilende, indisk mand. De blev ved med at kigge på hinanden. Der stod han, hendes drømmemand, i en blomsterbroderet skjorte, shorts, klipklappere, over-skæg og med de smukkeste, blideste øjne, hun nogensinde havde set.

De kunne ikke slippe hinandens blik, men min far var gået i stå af genert-hed, så det var Carina, der gik hen til ham og sagde de udødelige ord: *Hello, I am Carina from Denmark.*

De dansede hele aftenen. Veninderne dansede ved siden af, men forstyrrede dem ikke, for også de kunne se, at dette var et fortryllet øjeblik. De dansede og dansede, lige indtil den irriterende danske guide med paraplyen fra charterselskabet kom og sagde til Carina, at alle sad i bussen og ventede

på at køre tilbage til hotellet.

De næste dage kom min far og besøgte Carina. Han havde plukket blomster til hende i familiens have, og en af veninderne gik ned til receptionen for at hente en vase. Han spurgte, om hun ville gå en tur ned ad Vainguinim Beach sammen med ham. Snart kom de væk fra klasen af dasende turister og de mange lokale, der solgte frugt. Min far prøvede at samle modet til at tage Carinas hånd. Et par gange rakte han ud, men midt i bevægelsen turde han alligevel ikke, og så lod han, som om han slet ikke havde villet tage fat i hendes hånd, men blot ville klø sig på kinden.

Han talte for at skjule sin generthed, talte om sin opvækst, familien Fishermans, om sit liv, om at han skulle være direktør for familieforetagedet. De nåede til en række klipper, som det var meget svært at kravle over, men dette var hans chance. Carina var ved at glide på en af klipperne i sine klipklappere, men han greb fat i hendes hånd og hjalp hende op, og så, lige pludselig, stod de dér, sammen og tæt, på en klippe på stranden langs havet. Og så turde han. Han turde bevæge hovedet lidt frem og kysse den danske kvindes læber.

Carina rejste hjem, men de skrev til hinanden hver dag, og så inviterede hun ham til Danmark. Et halvt år efter ankom han til København, midt under en snestorm. Hun havde lånt sine forældres bil og stod og ventede på ham med en ekstra frakke. De havde begge været meget nervøse. Hvad nu, hvis det slet ikke gik? Men da de så hinanden, var det nøjagtig ligesom den morgen på klippen. De stod i Kastrup Lufthavn og kyssede, indtil der var nogle emsige tyske turister, der kom til at køre deres bagagetrolley ind i min fars ben.

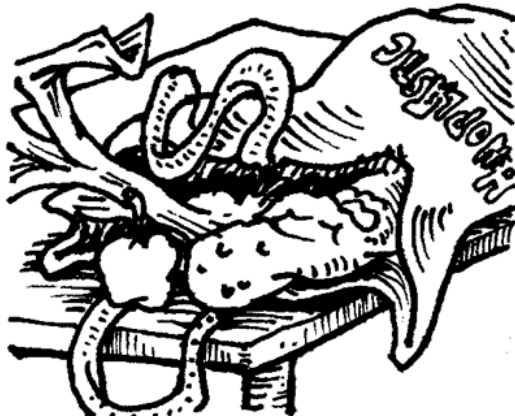
Han blev i København i tre uger. De sov i Carinas lille toværelses på Nørrebro, og om dagen var de altid ude. Hun præsenterede ham for sin familie og sine venner. Veninderne fra charterrejsen havde selvfølgelig mødt ham i Goa, men alle de andre venner og familien kunne også lide ham.

Aftenen før han rejste, friede min far til Carina. Nede på knæ med ring

med en funklende indisk 0,5 karat diamant. Carina begyndte at græde, og hun sagde ja, og så flyttede min far til Danmark. Hans lillesøster blev direktør for familiefirmaet i stedet for ham.

Og så, ja, så blev Carina min mor. Og Rians. Vi blev født 30. maj. Tvillinger i tvillingernes tegn. Rian og Sweeti. Ikke så mørke i huden som min far, ikke så lyse som min mor. Som Marabous mælkechokolade.

Det tog ikke min far mere end et års tid, før han talte flydende dansk. Han fik job i en stor dansk koncern, der solgte billigt producerede varer til det indisk-kinesiske marked. Vi flyttede til en villa i Gammel Holte, og jeg husker det meste af min barndom som én lang sommer. Min mor arbejdede på deltid de første tre år af vores liv, til gengæld var det min far, der lavede indiske retter til aftensmad. Jeg legede med de andre piger på vejen. Når vi kom hjem fra skole, cyklede vi rundt i kvarteret eller søgte ly i vores gemmesteder i den nærliggende skov. Vi spiste is og slik og talte om de søde fyre og alt det, vi drømte om, skulle ske, når vi blev voksne. Vi cyklede også til stranden og badede, og mine veninder blev lyserøde af solen, mens jeg bare gik fra mælkechokolade til Oreobrun. Jeg behøvede ikke at bruge solcreme, for det var ikke så farligt for mig at ligge i solen, som det var for mine veninder. Ingenting var farligt dengang. Jeg husker min barndom som en tid, hvor jeg var glad, fra jeg vågnede, og intet som helst var farligt i min verden.

Jeg glemmer aldrig det indkøbsnet

Men så en eftermiddag, lidt efter vi var fyldt ti år, kom jeg og Rian ind gennem haven med de små stensculpturer og vindharper, som min far elskede. Vi gik om til bagdøren, ind til køkkenet. Den stod åben, hvilket var mærkeligt, for den skulle være lukket, så kvarterets katte ikke kom ind, men egentlig mærkeligt var det jo heller ikke, for man kan glemme at lukke en dør.

Rian og jeg gik ind i køkkenet, men der lugtede ikke af kylling tikka-masala eller lamme-curry, som der plejede. På spisebordet lå en væltet indkøbspose, flere af varerne var faldet ud på bordet, og der lå peberfrugter, løg og champignon på gulvet. Heller ikke det var så mærkeligt, det sker jo, man stiller indkøbsposer, og varerne kan falde ud, og man samler dem ikke op med det samme, måske fordi man skal ud og tisse først. Min far kom ud til os, og han så helt anderledes ud, end han plejede. Det så ud, som om han havde grædt, og det var mærkeligt, men vel heller ikke så mærkeligt, vi

havde jo set, han kunne græde, når han så triste film fra Bollywood.

– Kommer I lige med ind? spurgte han meget stille.

Vi fulgte ham ind i stuen, og dér sad min mor, og hun kiggede ikke på os men ud i haven. Hun havde en krøllet serviet i hånden.

– Kom, sæt jer her på sofaen. Der er noget, mor og jeg gerne vil fortælle.

Min mor blev ved med at se ud i haven. Hun ville gerne se på os, for hun drejede hovedet lidt, men så kunne hun alligevel ikke og kiggede ud i haven igen.

– I ved, at mor har haft det dårligt et stykke tid, sagde min far.

Ja, det vidste vi godt. Hun havde haft influenza, og den varede ret længe.

– Mor har været på hospitalet i dag. Og ... nu skal I ikke blive bange. Men lægerne har opdaget noget. Og det er derfor, mor har været syg så længe.

– Hvad har de opdaget? spurgte jeg.

– Har I nogensinde hørt om kræft? spurgte far.

Det havde vi. En af mine veninders morfar havde kræft, og han døde, og min veninde gik rundt og græd hele dagen, og vi andre prøvede at trøste hende.

– Lægerne har opdaget, at mor har fået kræft, sagde min far.

Nu begyndte min mor at græde, og jeg løb hen til hende, og hun græd endnu mere og sagde til mig, at det var så synd for mig og Rian, selvom det jo mest var synd for hende.

Vi begravede vores mor syv måneder senere. Vi havde fået en kiste af træ til hende. Hele familien og alle mine forældres venner var der, og Rians og mine venner var der, og selvom der var så mange mennesker, var der helt stille. Min far og min mors brødre og hendes far bar kisten ud. Der var gravøl i et af kirkens lokaler bagefter. Min far slog på et glas, og så prøvede han at holde en tale, men han fik kun sagt fire ord, så knækkede hans stemme, og han kunne ikke sige mere. Hun blev begravet på Garnisons Kirkegård tæt ved Søerne i København. Det var hendes ønske, for dér var hendes mormor også begravet.

Om dengang vi flyttede til byen, mistede vores venner og Hemingway gemte sine ord under tæppet

Huset i Gammel Holte blev større, efter min mor døde. Stuen og værelserne blev større. Og verandaen. Og haven og vejen og kvarteret blev større og større, og til sidst var huset så stort, at min far satte det til salg.

– Vi skal flytte ind til byen, sagde han.

Rian og jeg sagde ikke noget. Selvfølgelig kendte vi København, men det var et sted, man tog ind til, når det var weekend, og bagefter kørte man tilbage. Det var ikke et sted, hvor man boede. Og hvad nu med alle vores venner, skulle vi også miste dem?

– I bliver glade for at være der. Og I får en masse nye venner, sagde min far.

– Vi har jo venner, sagde Rian.

– Ja, men I får nogle nye. Jeg ved, at vi bliver glade for at bo i byen. Bare vent og se.

Når jeg tænker tilbage på dengang, er det, som om at vores barndom indtil da havde været en ubekymret leg i paradiset. Men min mors død var slangens æble, og nu blev vi forvist fra paradiset og skulle væk til noget, der var stort og fremmed og alt, alt for virkeligt.

Vi flyttede fire måneder efter begravelsen. Først pakkede vi alting ned i flyttekasser. Tog den ene ting efter den anden og lagde dem forsigtigt i

kasserne. Tallerkener og glas pakkede vi ind i avispapir, og vi skrev på kasserne, så vi vidste, hvor de skulle hen. Stue, køkken, Rians værelse, Sweetis værelse. Vi tog malerierne ned, og bag dem var tapetet lidt lysere, og til sidst var der en masse lyse firkanter på væggene, og det fik huset til at virke endnu mere tomt. Det var far, der pakkede min mors værelse. Han var der meget længe, og da jeg kom op til ham, lå en masse af min mors kjoler på sengen.

– Det er mors kjoler, sagde jeg.

– Ja, sagde min far.

Jeg kunne se, at han ikke havde lagt noget i flyttekasserne endnu, men nu begyndte han at lægge kjolerne ned i kasser.

– Måske vil du have dem en dag, sagde han, og det var, som om han blev en smule lettet ved dén tanke.

Jeg nikkede og gik ud af soveværelset og ud på badeværelset og satte mig på gulvet.

Der kom tre flyttemænd, som stablede alle vores møbler og kasserne i flyttevognen. Det skete hurtigt, en time gik der, så var alt inde i vognen, og vi var klar. Nogle af mine veninder og flere naboer kom ud fra deres huse for at sige farvel.

– Glæder I jer ikke til at bo i byen? spurgte de, hvor er det spændende.

– Ja, sagde jeg.

– Tænk på alt det nye. Der sker så mange ting i København.

Jeg omfavnede mine veninder, og jeg kunne se, at nogle af de voksne måtte tørre øjnene. Så kørte vi.

Min far havde købt en lejlighed på Østerbrogade. Den var ikke så rummelig, som huset havde været, faktisk meget mindre, og der var slet ikke plads til alt det, vi havde haft i huset, og min far solgte den ene sofa, et tøjskab og nogle reoler. De fleste af min mors ting bar han op på loftet. Det gjorde ikke noget, at lejligheden var mindre. Det var bare anderledes. Og det gjorde heller ikke så meget, at der ikke var nogen have, for den lå tæt ved Fælled-